

Lectio Divina segédanyaga

Nagyböjt 5. vasárnapja

B évf

Jn 12,20-33

Szentmise evangéliumi szakaszaihoz

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna, Rácz Dávid,

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Roszkopf Rita

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Rácz Édua Anna

Szerkesztő

Rácz Édua Anna

Tanítóhivatali nézőpont

Révai László,

Szabóné Nagy Katalin

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Frank Áron, Mohay Réka

Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Görföl Tibor – patrisztikus vonal áttekintése

Kocsis Imre – biblikus vonal áttekintése

Nagy Éva Anna – nyelvi helyesség áttekintése

Nyúl Viktor –teljes tartalom áttekintése

+ EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

20Azok között, akik felzarándokoltak, hogy az ünnepen imádják az Istent, volt néhány görög is. 21Ezek Fülöphöz fordultak, aki a galileai Betszaidából származott, és kérték: „Uram, látni szeretnénk Jézust.” 22Fülöp elment, és szólt Andrásnak. Aztán András és Fülöp odamentek és elmondták Jézusnak. 23Jézus ezt válaszolta: „Elérkezett az óra, amikor megdicsőül az Emberfia. 24Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földbe, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz. 25Aki szereti életét, az elveszíti, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az megmenti az örök életre. 26Aki nekem szolgál, az engem kövessen, s ahol én vagyok, ott lesz a szolgálóm is. Aki nekem szolgál, azt megtiszteli az Atya. 27Megrendült a lelkem. Mit is mondjak: Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem. 28Atyám, dicsőítsd meg nevedet!” Erre szózat hallatszott az égből: „Megdicsőítettem és ezután is megdicsőítem.” 29A nép, amely ott ácsorgott, ennek hallatára azt gondolta, hogy mennydörgött. Mások így vélekedtek: „Angyal beszélt vele.” 30Jézus megmagyarázta nekik: „Nem miattam hallatszott ez a szózat, hanem miattatok. 31Ítélet van most a világon. Most vetik ki ennek a világnak a fejedelmét. 32Én meg, ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok.” 33Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal hal meg.

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

²⁰Erant autem Graeci quidam ex his, qui ascenderant, ut adorarent in die festo;

²⁰Azok között, akik felzarándokoltak, hogy az ünnepen imádják az Istent, volt néhány görög is.

²⁰Azok között, akik fölmentek, hogy imádkozzanak az ünnepen, volt néhány görög is.

²⁰Azok közt, akik fölzarándokoltak, hogy az ünnepen imádják Istent, volt néhány görög is.

²⁰Néhány görög is vala azok között, a kik felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen:

²⁰Néhány görög is volt azok között, akik felmentek, hogy imádkozzanak az ünnepen.

²¹hi ergo accesserunt ad Philippum, qui erat a Bethsaida Galilaeae, et rogabant eum dicentes: “ Domine, volumus Iesum videre ”.

²¹Ezek Fülöphöz fordultak, aki a galileai Betszaidából származott, és kérték: „Uram, látni szeretnénk Jézust.”

²¹Ezek odamentek Fülöphöz, aki a galileai Betszaidából volt, és kérték őt: »Uram, látni szeretnénk Jézust!«

²¹Ezek Fülöphöz fordultak, aki a galileai Betszaidából származott, és kérték: „Uram, látni szeretnénk Jézust.”

²¹Ezek azért a galileai Bethsaidából való Filephez menének, és kérék őt, mondván: Uram, látni akarjuk a Jézust.

²¹Ezek odamentek Fülöphöz, aki a galileai Betszaidából való volt, és ezzel a kéréssel fordultak hozzá:

– Uram, Jézust szeretnénk látni.

²²Venit Philippus et dicit Andreae; venit Andreas et Philippus et dicunt Iesu.

²²Fülöp elment, és szólt Andrásnak. Aztán András és Fülöp odamentek és elmondták Jézusnak.

²²Fülöp elment és szólt Andrásnak, mire András és Fülöp elmentek, és szóltak Jézusnak.

²²Fülöp Andrásához ment és megbeszélte vele. Aztán András és Fülöp megmondták Jézusnak.

²²Megy vala Filep és szóla Andrásnak, és viszont András és Filep szóla Jézusnak.

²²Fülöp elment, és szólt Andrásnak, majd András és Fülöp elment, és szólt Jézusnak.

²³Iesus autem respondet eis dicens: “ Venit hora, ut glorificetur Filius hominis.

²³Jézus ezt válaszolta: „Elérkezett az óra, amikor megdicsőül az Emberfia.

²³Jézus ezt felelte nekik: »Eljött az óra, hogy az Emberfia megdicsőüljön.

²³Jézus így válaszolt: „Eljött az óra, mikor megdicsőül az Emberfia.

²³Jézus pedig felele nekik, mondván: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia.

²³Jézus így válaszolt nekik:

– Eljött az óra, amikor megdicsőíttetik az Emberfia.

²⁴Amen, amen dico vobis: Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet; si autem mortuum fuerit, multum fructum affert.

²⁴Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földre, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz.

²⁴Bizony, bizony mondom nektek: ha a földre hullott gabonaszem meg nem hal, egymaga marad, de ha meghal, sok termést hoz.

²⁴Bizony, bizony mondom nektek: ha a búzaszem nem esik földre és el nem hal, egyedül marad; de ha elhal, sok termést hoz.

²⁴Bizony, bizony mondom nektek: Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.

²⁴Bizony, bizony, mondom nektek: ha a földre hullott búzaszem meg nem hal, egymaga marad; de ha meghal, bőséges termést hoz.

²⁵Qui amat animam suam, perdit eam; et, qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam aeternam custodiet eam.

²⁵Aki szereti életét, az elveszíti, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az megmenti az örök életre.

²⁵Aki szereti életét, elveszíti azt, és aki gyűlöli életét ezen a világon, megőrzi azt az örök életre.

²⁵Aki szereti életét, elveszíti azt; aki viszont gyűlöli életét e világon, megmenti azt az örök életre.

²⁵A ki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.

²⁵Aki ragaszkodik életéhez, elveszíti azt; aki pedig nem ragaszkodik életéhez e világon, örök életre őrzi meg azt.

²⁶Si quis mihi ministrat, me sequatur, et ubi sum ego, illic et minister meus erit; si quis mihi ministraverit, honorificabit eum Pater.

²⁶Aki nekem szolgál, az engem kövessen, s ahol én vagyok, ott lesz a szolgálóm is. Aki nekem szolgál, azt megtiszteli az Atya.

²⁶Aki nekem szolgál, kövessen engem, és ahol én vagyok, ott lesz a szolgálóm is. Azt, aki szolgál nekem, meg fogja tisztelni az Atya.

²⁶Aki szolgálni akar nekem, kövessen: ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is. Aki nekem szolgál, azt megtiszteli az Atya.

²⁶A ki nékem szolgál, engem kövessen; és a hol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is: és a ki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.

²⁶Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz a szolgálóm is. Ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.

²⁷Nunc anima mea turbata est. Et quid dicam? Pater, salvifica me ex hora hac? Sed propterea veni in horam hanc.

²⁷Megrendült a lelkem. Mit is mondjak: Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem.

²⁷Most megrendült a lelkem. Mit is mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától? De hiszen ezért jöttem, ezért az óráért.

²⁷Most mélyen megrendült a lelkem. Mit is mondjak? Hogy szabadíts meg attól az órától, Atyám?

²⁷Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától. De azért jutottam ez órára.

²⁷Most megrendült a lelkem, és nem tudom, mit mondjak. Atyám, vezess engem az üdvösség re ettől az órától fogva! Bizony, éppen ezért jutottam el eddig az óráig!

²⁸Pater, glorifica tuum nomen! ". Venit ergo vox de caelo: " Et glorificavi et iterum glorificabo ".

²⁸Atyám, dicsőítsd meg nevedet!" Erre szózat hallatszott az égből: „Megdicsőítettem és ezután is megdicsőítem.”

²⁸Atyám, dicsőítsd meg nevedet!« Erre szózat hangzott az égből: »Már megdicsőítettem, és újra meg fogom dicsőíteni.«

²⁸De hiszen éppen azért az óráért jöttem! Atyám, dicsőítsd meg nevedet.” Erre szózat hallatszott az égből: „Megdicsőítettem és továbbra is megdicsőítem.”

²⁸Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.

²⁸Atyám, dicsőítsd meg Neved! Erre hang hallatszott az égből:

– Már megdicsőítettem, és még meg is fogom dicsőíteni.

²⁹Turba ergo, quae stabat et audierat, dicebat tonitruum factum esse; alii dicebant: " Angelus ei locutus est ".

²⁹A nép, amely ott ácsorgott, ennek hallatára azt gondolta, hogy mennydörgött. Mások így vélekedtek: „Angyal beszélt vele.”

²⁹Az ott álló tömeg, amely ezt hallotta, azt mondta, hogy mennydörgés volt. Mások így szóltak: »Angyal beszélt hozzá.«

²⁹Az ott álló nép ennek hallatára azt gondolta, hogy mennydörgött. Mások azonban megjegyezték: „Angyal beszélt vele.”

²⁹A sokaság azért, a mely ott állt és hallotta vala, azt mondá, hogy mennydörgött; mások mondának: Angyal szólt néki.

²⁹A körülöttük álló sokaság hallotta ezt. Azt mondogatták, hogy mennydörgés volt; mások viszont így szóltak: „Egy angyal szólt hozzá.”

³⁰Respondit Iesus et dixit: " Non propter me vox haec facta est sed propter vos.

³⁰Jézus megmagyarázta nekik: „Nem miattam hallatszott ez a szózat, hanem miattatok.

³⁰Jézus azt felelte: »Nem miattam hangzott el ez a szózat, hanem miattatok.

³⁰Jézus fölvilágosította őket: „Nem értem hallatszott ez a szózat, hanem tiértetek.

³⁰Felele Jézus és monda: Nem én érettem lőn e szó, hanem ti érettetek.

³⁰Jézus így válaszolt:

– Nem értem hallatszott ez a hang, hanem értetek.

³¹Nunc iudicium est huius mundi, nunc princeps huius mundi eicietur foras;

³¹Ítélet van most a világon. Most vetik ki ennek a világnak a fejedelmét.

³¹Ítélet van most e világ felett, most fogják kivetni ennek a világnak a fejedelmét.

³¹Ítélet van most e világon, most vetik ki e világ fejedelmét.

³¹Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme:

³¹Most van az ítélet e világ fölött, most vetik ki e világ fejedelmét.

³²et ego, si exaltatus fuero a terra, omnes traham ad meipsum ".

³²Én meg, ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok.”

³²Én pedig, ha majd felmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonzok.«

³²Én pedig, ha fölmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonzok.”

³²És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.

³²Én pedig, amikor felemelnek a földről, magamhoz vonzok minden embert.

³³Hoc autem dicebat significans, qua morte esset moriturus.

³³Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal hal meg.

³³Ezt azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal fog meghalni.

³³E szavakkal akarta jelezni, milyen halállal hal meg.

³³Ezt pedig azért mondá, hogy megjelentsen, milyen halállal kell meghalnia.

³³Ezt azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal fog meghalni.

1.1.4. Kontextuális – kánoni párhuzamok

1. Párhuzamok János evangéliumán belül

1,14 “S az Ige testté lett, és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be.”

1,40 “A kettő közül, aki János szavára követte, az egyik András volt, Simon Péter testvére.”

1,43-44 “Másnap Galilea felé tartva találkozott Fülöppel. Felszólította: „Gyere és kövess!” Fülöp Betsaidából, András és Péter városából való volt.”

1,51 “Bizony, bizony, mondom nektek: Látni fogjátok, hogy megnyílik az ég, s az Isten angyalai föl- s leszállnak az Emberfia fölött.”

3,14 “Amint Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják fölemelni az Emberfiát is”

5,37 “Tehát maga az Atya tesz mellettem tanúságot, aki küldött. Ám ti sem szavát nem hallottátok, sem színét nem láttátok”

8,28 “Jézus mégis folytatta: „Amikor majd fölmagasztaltatik az Emberfia, megtudjátok, hogy én vagyok, s hogy semmit nem teszek magamtól, hanem azt hirdetem, amire Atyám tanított.”

8,54 “Jézus így válaszolt: „Ha én dicsóíteném meg magam, mit sem érne a dicsőségem. Atyám dicsóít meg, akiről azt mondjátok ugyan, hogy Istenetek”

9,39 “Jézus pedig azt mondta: „Azért jöttem a világba, hogy ítéletet tartsak, hogy akik nem látnak, azok lássanak, és akik látnak, azok vakok legyenek.”

11,33 “Amikor látta, hogy sírnak, Jézus lelke mélyéig megrendült.”

11,42 “Tudom, hogy mindig meghallgatsz. Csak a köröttem álló nép miatt mondtam, hogy higgyék: te küldtél engem.”

13,1 “Húsvét ünnepe előtt történt: Jézus tudta, hogy elérkezett az óra, amikor a világból vissza kell térnie az Atyához, mivel szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette.”

13,21 “E szavak után Jézusnak mélyen megrendült a lelke, s megerősítette: „Bizony, bizony, mondom nektek: Egyikőtök elárul.”

13,31-32 “Amikor elment, Jézus beszélni kezdett: „Most dicsőül meg az Emberfia, s az Isten is megdicsőül benne. Ha megdicsőül benne az Isten, az Isten is megdicsőíti saját magában, hamarosan megdicsőíti.”

14,3 “Ha aztán elmegyek, és helyet készítek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.”

14,30 “Már nem beszélek soká nektek, mert közeleg a világ fejedelme. Rajtam nincs hatalma.”

16,11 “Az ítéletről, mivel a világ fejedelme ítélet alá esett.”

16,21 “Az asszony is szomorú, aki szül, mert elérkezett az órája. Amikor azonban megszületik a gyermeke, azon való örömeben, hogy ember született a világra, nem gondol többé a gyötrelmeire.”

17,1 “E szavak után Jézus az égre emelte tekintetét, és így imádkozott: „Atyám, elérkezett az óra. Dicsőítsd meg Fiadat, hogy Fiad is megdicsőítsen téged.”

17,4-5 “Én megdicsőítettelek a földön: a feladatot, amelynek az elvégzését rám bíztad, elvégeztem. Most te is dicsőíts meg, Atyám, magadnál: részesíts abban a dicsőségben, amelyben részem volt nálad, mielőtt a világ lett.”

17,24 “Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol vagyok, s lássák dicsőségemet, amelyben részesítettél, mivel már a világ teremtése előtt szeretted.”

18,11 “Jézus rászólt Péterre: „Tedd hüvelyedbe kardodat! Ne ürítsem ki a kelyhet, amelyet az Atya adott nekem?”

21,19 “E szavakkal jelezte, hogy milyen halállal dicsőíti majd meg Istent.”

2. Szinoptikus párhuzamok

Mt 3,17 “Az égből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.”

Mt 10,39 “Aki meg akarja találni életét, elveszíti; aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja.”

Mt 16,21 “Ettől kezdve Jézus jelezni kezdte tanítványainak: Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, megölik, de harmadnap feltámad.”

Mt 16,24-25 “Ezután Jézus így szólt tanítványaihoz: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztyét és kövessen. Aki meg akarja menteni életét, elveszíti, aki azonban értem elveszíti, az megtalálja.”

Mt 26,38 “Halálosan szomorú a lelkem – mondta nekik. – Maradjatok itt és virrasszatok velem!”

Mk 1,11 “Szózat is hallatszott az égből: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.”

Mk 8,35 “Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti. Aki elveszíti értem és az evangéliumért, az megmenti életét.”

Mk 9,7 “Ekkor felhő ereszkedett alá, s árnyéka rájuk vetődött. A felhőből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!”

Mk 14,34 “Majd így szólt hozzájuk: „Halálos szomorúság fogta el lelkemet. Maradjatok itt és virrasszatok!”

Lk 3,22 “és a Szentlélek galamb alakjában leszállt rá. Szózat is hallatszott az égből: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.”

Lk 9,24 “Mert aki életét meg akarja menteni, elveszíti. Aki meg elveszíti értem az életét, az megmenti.”

Lk 9,35 “A felhőből szózat hallatszott: „Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok!”

Lk 10,18 “Így válaszolt nekik: „Láttam a sátánt: mint a villám, úgy bukott le az égből.”

Lk 17,33 “Aki folyvást azon fáradozik, hogy életét megmentse, elveszíti, aki ellenben elveszíti, az megmenti.”

Lk 22,40-46 “Amikor odaért, kérte őket: „Imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek!” Aztán odébbment, úgy egy kőhajításnyira, és térdre borulva imádkozott: „Atyám, ha akarsz, kerüljön el ez a kehely! De ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied!” Megjelent neki az égből egy angyal, és megerősítette. Halálfélelem kerítette hatalmába, és még buzgóbban imádkozott. Verejtéke mint megannyi vércsepp hullott a földre. Aztán abbahagyta az imát, és visszament a tanítványokhoz. Azok közben elaludtak bánatukban. Rájuk szólt: „Miért alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek!”

3. Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Ter 21,17a “sten meghallotta a gyermek hangját, s az Isten angyala az égből megszólította Hágárt és azt mondta”

Jób 37,5 “Isten engedi, hogy lássunk csodás, nagy dolgokat, nagy tetteket művel, amiket nem értünk.”

Zsolt 6,4 “A lelkem mélyen megrendült. Uram, meddig késlekedel?”

Zsolt 22,20-24 “Ne maradj hát távol, Uram, te vagy segítségem, siess mentésemre! Mentsd meg lelkemet a kardnak életől, a kutyák karmából ragadd ki életemet! Szabadíts ki az oroslán torkából, védj meg engem, szegényt, a tulkok szarvától! Nevedet hirdetni fogom testvéreim előtt, és a közösségben dicsőítlek téged. Ti, akik féltetek az Urat, áldjátok, Jákob fiai, magasztaljátok! Félje őt Izrael minden törzse!”

Zsolt 31,10 “Könyörülj rajtam, Uram, tele vagyok félelemmel, tekintetem komor a gondtól, testem, lelkem összetörve.”

Zsolt 42,5.11 “A szívem megdobbán, ha arra gondolok, hogyan vonultam be a főséges sátorba, az Úr házába, ujjongás és énekszó közepette a vidám ünnepi közösséggel.” “A velőmbe hatol, ha ellenségeim gúnyolódnak, ha naponta mondják: „Hol maradt Istened?”

Iz 53,10-12 “Úgy tetszett az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel. Ha odaadja életét engesztelő áldozatul: látni fogja utódait, hosszúra nyúlik élete, és teljesül általa az Úr akarata. „Majd ha véget ér lelkének gyötrelme, látni fogja a világosságot, és megelégedés tölti el. Szünetével sokakat megigazultakká tesz szolgám, mivel gonoszságait magára vállalta. Ezért osztályrészül sokakat adok neki, és a hatalmasok lesznek a zsákmánya, amiért életét halálra adta, és a gonosztevők közé sorolták, noha sokak vétkeit hordozta, és közben imádkozott a bűnösökért.”

ApCsel 23,9 “Nagy lárma keletkezett. A farizeusok pártjához tartozó írástudók közül néhányan fölemelkedtek, és hevesen tiltakoztak: „Semmi rosszat nem találtunk ebben az emberben. Hátha lélek vagy angyal szólt hozzá?”

Róm 3,19 “Mi azonban tudjuk, hogy amit a törvény mond, azokra vonatkozik, akik a törvénynek alá vannak vetve. Tehát némuljon el minden száj, és az egész világ vallja magát Isten előtt bűnösnek.”

Róm 14,9 “Krisztus ugyanis azért halt meg és támadt fel, hogy halottnak, élőnek ura legyen.”

1Kor 2,6 “A tökéletesek körében azonban mi is bölcsességet hirdetünk. Nem ennek a világnak a bölcsességét, sem az e világ pusztulásra ítélt fejedelmeit”

1Kor 15,36 “Ostoba! Amit elvetsz, nem hajt csírá, hacsak el nem rothad.”

2Kor 4,4 “Az ilyen hitetleneknek az e világ istene elvakította értelmüket, hogy az Isten képmásának, Krisztusnak dicsőségéről szóló evangélium világossága ne ragyogjon fel nekik.”

Zsid 5,7-8 “öldi életében hangosan kiáltozva, könnyek között imádkozott s könyörgött ahhoz, aki meg tudta menteni a haláltól, és hódolatáért meghallgatásra talált. Annak ellenére, hogy ő volt a Fiú, a szenvedésből engedelmességet tanult.”

Jel 1,10a “Az Úr napján elragadtatásba estem.”

Jel 12,9.11 “Levetették a nagy sárkányt, az ősi kígyót, aki maga az ördög, a sátán, aki tévútra vezeti az egész világot. A földre vetették, s vele együtt letaszították angyalait is.”
“De legyőzték a Bárány vérével és tanúságuk szavával, s nem kímélték életüket mindhalálig.”

Jel 20,1-6 “Aztán láttam, hogy egy angyal szállt alá a mennyből, a mélység kulcsa volt nála, és nagy láncot tartott a kezében. Megragadta a sárkányt, az őskígyót, vagyis az ördögöt, a sátánt, és ezer évre láncra verte. Letaszította a mélységbe, bezárta, és lepecsételte, hogy ne vezesse félre többé a népeket, míg le nem jár az ezer esztendő. Akkor rövid időre szabadon engedik. Ezután trónokat láttam, azok ültek rajtuk, akikre az ítélezést bízták. És (láttam) a lelkeket, akiket Jézus melletti tanúságtételükért és az Isten szaváért lefejeztek, akik nem borultak le sem a vadállat, sem képmása előtt, sem bélyegét nem viselték homlokukon vagy karjukon. Életre keltek, és ezer évig uralkodtak Krisztussal. A többi halott csak akkor kelt életre, amikor eltelt az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban. A második halálnak ezeken nincs hatalma, hanem Istennek és Krisztusnak lesznek papjai, és ezer évig uralkodnak vele.

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.1. Atyák Bibliája

„Aki szereti életét, elveszíti azt, és aki gyűlöli életét ezen a világon, megőrzi azt az örök életre.” Kettő világot tár elénk. Az első: *„Aki szeret, veszíteni fog”* Ha szereted Krisztust és kívánod, hogy életed legyen benne, akkor ne habozz veszíteni. A második világ: *„Ne szeresd a saját életedet, mert elveszted.”* Tehát ne szeress semmit ebben a világban, ha nem akarsz magad elveszíteni az örök életben. Nagy és csodálatos az igazság, az emberben van egy szeretet, amely a veszítést okozza és egy gyűlölet, amely megmenti őt az örök életre. Ha szeretsz valakit, igyekszel mindent megadni neki. Ha szereted magadat, akkor igyekszel magadnak mindent megadni, még a bűnös élvezeteket is. Ezért kell gyűlöletet is vegyíteni saját életed szeretetébe, hogy féken tudj tartani a vágyaidat. Hasonlóképpen, házastársadért igyekszel magadból feladni, hogy tudj hozzá igazodni, ha ezt nem tennéd, nyilván helyes mértékben, akkor tönkremenne házasságot. Ha érte megteszed, akkor Istenért miért ne tennéd meg? Tehát, ha követni akarsz Krisztust és üdvözölni kívánsz, akkor hagyd el mindent, ami ellenkezik az Ő törvényével, és így légy teljesen az övé. Ehhez azonban meg kell tagadnod magad, amelyet csak úgy érsz el, ha tudsz magadra és világi életedre némi *„gyűlölettel”* is nézni.

Vö.: Szent Ágoston püspök, Kommentár Jánoshoz 51, 10 (Agostino, Comment. in Ioan., 51, 10)

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

606. Isten Fia, aki nem azért szállt alá a mennyből, hogy a maga akaratát teljesítse, hanem annak akaratát, aki küldte (vö. Jn 6,38), „így nyilatkozik, amikor a világba lép: (...) Íme, eljövök, (...) hogy megtegyem, Isten, a te akaratodat; (...) mely akaratban megszentelődünk Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra” (Zsid 10,5-10). A Fiú megtestesülésének első pillanatától magáévá teszi megváltói küldetésének isteni tervét: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki küldött, s elvégezzem művét” (Jn 4,34). Jézus áldozata „az egész világ bűneiért” (1Jn 2,2) az Atyával való szeretetközösségének kifejezése: „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az életemet” (Jn 10,17). A világnak meg kell ismernie, „hogy szeretem az Atyát, és ahogyan az Atya parancsolta nekem, úgy cselekszem” (Jn 14,31).

607. Ez a vágy - hogy az Atya megváltó szeretetének tervét magáévá tegye - áthatja Jézus egész életét (vö. Lk 12,50; 22,15; Mt 16,21-23), mert megtestesülésének miéjtje az ő megváltó szenvedése: „Mit is mondjak: Atyám, szabadíts meg ettől az órától! De hiszen éppen ezért

jöttem ebbe az órába!” (Jn 12,27). „Ne ürítsem ki a kelyhet, amelyet az Atya nekem adott?” (Jn 19,18). És még a kereszten is, mielőtt minden „beteljesedett” (Jn 19,30) volna, így szól: „Szomjazom!” (Jn 19,28).

542. Krisztus az „Isten családjában” összegyűlt emberek közösségének a szívében van. Ő hívja maga köré őket igéje által, az Isten országát kinyilvánító jelei és tanítványai elküldése által. Országának eljövételét elsősorban húsvétjának nagy misztériuma által valósítja meg: kereszthalála és föltámadása által: „Én pedig, ha majd magasba emelnek a földről, mindeneket magamhoz fogok vonzani” (Jn 12,32). Erre a Krisztussal való egységre minden ember meghívást kap (LG 3).

690. Jézus „Krisztus”, „fölkent”, mert az ő kenete a Lélek, és mindaz, ami a megtestesülés óta történt, ebből a teljességből következett (vö. Jn 3,34). Miután pedig Krisztus megdicsőült (vö. Jn 7,39) az Atyánál, a maga részéről küldheti a Lelket azoknak, akik hisznek benne: ő maga közli velük dicsőségét (vö. Jn 17,22), azaz a Szentlelket, aki megdicsőíti őt (vö. Jn 16,14). Az összefüggő küldetés ezek után kiterjed azokra, akiket az Atya Fiának Testében gyermekeivé fogadott: a fogadott fiúság Lelkének küldetése lesz, hogy Krisztussal összekösse és őbenne éltesse őket.

A kenet (...) jelentése az, hogy ne gondoljunk semmiféle távolállást a Fiú és a Szentlélek között; mert miként a test bőre és az olaj kenete között sem az értelem, sem az érzékek semmiféle köztes dolgot nem ismernek, így elválaszthatatlan a Fiú kapcsolata a Szentlélekkel, annyira, hogy annak, aki Krisztust hittel meg akarja érinteni, előbb a kenettel kell kapcsolatba kerülnie: nincs ugyanis olyan tag, amit ne borítana a Szentlélek. Ezért a Fiú uralmának megvallása azokban születik meg, akik a Szentlélekben fogadják be őt, akikkel - amikor a hit által közelednek - mindenfelől szembesiet a Szentlélek. (Nisszai Szent Gergely: *Adversus Macedonianos de Spiritu Sancto*, 16: Gregorii Nysseni opera, Kiad. W. Jaeger-H. Langerbeck. 3/1. köt. Leiden, 1958, 102-103. /PG 45, 1321/)

729. Csak amikor eljött az óra, melyben Jézusnak meg kellett dicsőülnie, ígérte meg a Szentlélek eljövételét, mert halála és föltámadása az atyáknak adott ígéret beteljesedése (vö. Jn 14,16-17.26; 15,26; 16,7-15; 17,26). Megígérte: az igazság Lelkét, a másik Vigasztalót, a Parakléoszt az ő imádságára ajándékozta majd az Atya; az Atya fogja küldeni Jézus nevében; Jézus pedig az Atyától fogja küldeni őt, mert az Atyától származik. A Szentlélek eljön, meg fogjuk ismerni őt, mindig velünk lesz; velünk fog lakni; mindenre megtanít majd minket, és eszünkbe fog juttatni mindent, amit Jézus mondott, és tanúságot fog tenni róla; be fog vezetni a teljes igazságba és meg fogja dicsőíteni Krisztust. Ami a világot illeti, azt meg fogja szégyeníteni a bűn, az igazság és az ítélet kérdésében.

662. „Én pedig, majd ha magasba emelnek a földről, mindeneket magamhoz fogok vonzani” (Jn 12,32). A kereszten való fölmagasztalás a mennybemenetel fölmagasztalását jelzi, jövendőli és a kezdetét jelenti. Jézus Krisztus, az új és örök szövetség egyetlen papja „nem emberi kézzel épített szentélybe lépett be (...), hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt közbenjárjon értünk” (Zsid 9,24). Krisztus a mennyben szüntelenül gyakorolja a maga papságát: „hiszen örökké él, hogy közbenjárjon” azokért, „akik általa járulnak Istenhez” (Zsid 7,25). Mint „az eljövendő javak főpapja” (Zsid 9,11), középpontja és főcelebránsa annak a liturgiának, amely az Atyát az égben dicsőíti (vö. Jel 4,6-11).

2853. Az „e világ fejedelme” (vö. Jn 14,30) fölötti győzelem egyszer s mindenkorra megszületett abban az órában, amelyben Jézus szabadon halálra adta önmagát, hogy életét ajándékozta nekünk. Ekkor van e világ ítélete, és ekkor „vettetik ki” e világ fejedelme (vö. Jn 12,31; Jel 12,11). Ő „vette üldözöbe az Asszonyt” (Jel 12,13), de nem érte el: az új „Éva” a Szentlélek „kegyelmével teljes”, megőriztetik a bűntől és a halál romlásától (Isten szent Anyjának, a Boldogságos Szűz Máriának szeplőtelen fogantatása és mennybevitele). „A sárkány haragra lobbant az asszony ellen, és harcba szállt többi gyermekével” (Jel 12,17). Ezért imádkozza a Lélek és az Egyház: „Jöjj el, Uram Jézus” (Jel 22,17.20), mert az ő eljövetele fog megszabadítani minket a Gonosztól.

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent II. János Pál pápa: Dominum et vivificantem

II. János Pál pápa enciklikája a Szentlélekről az Egyház és a világ életében

vö. Jn 12,31

26. A zsinat *Lumen gentium* kezdetű konstitúciójából idézett sorok mutatják, hogy a Szentlélek eljövételével elérkezett az Egyház ideje. E sorok azt is feltárják, hogy ez az idő, az „Egyház ideje” megmarad. Tartani fog századokon és nemzedékeken át. A mi évszázadunkban, amelyben az emberiség már a Krisztus utáni második évezred végéhez közeledik, az Egyháznak „ez az ideje” különösen kifejezést nyert a *II. Vatikáni Zsinatban*, mint évszázadunk zsinatában. Közismert dolog, hogy ez a zsinat ekkleziológiai jellegű volt: *az Egyház volt a zsinat témája*. Ugyanakkor a zsinat tanítása „pneumatológiai”, vagyis *át van itatva a Szentlélekről szóló igazsággal*, mert a Szentlélek az Egyház lelke. Elmondhatjuk, hogy a *II. Vatikáni Zsinat* gazdag tanításával felölel mindent, „amit a Lélek az Egyháznak mond”¹ az üdvtörténet jelenlegi szakaszában.

Amennyiben a zsinat az igazság Lelkének irányítását követte és vele együtt tett tanúságot, *különleges módon megerősítette a vigasztaló Szentlélek jelenlétét*. Bizonyos értelemben újból jelenvalóvá tette ebben a mi nehéz korszakunkban. Ebben a meggyőződésben jobban megérthetjük azoknak a kezdeményezéseknek a fontosságát, melyeknek célja a *II. vatikáni*

---

¹ vö. Jel 2,29; 3,6.13.22

zsinat létrejötte, tanításának, lelkipásztori és ökumenikus irányvonalának meghatározása volt. Ilyen módon kell látnunk és értékelnünk a későbbi *Püspöki Szinódus üléseit* is. Ezekre arra törekszenek, hogy az igazság és a szeretet gyümölcsei – a Szentlélek igaz gyümölcsei – Isten népének maradandó értékei legyenek földi zarándokútján évszázadokon át. Az Egyháznak ez a munkája nélkülözhetetlen, hogy a Szentlélek üdvös gyümölcseit, amelyeket a zsinat ajándékozott nekünk, helyesen értelmezzük és megerősítést is nyerjünk. Ezért figyelmesen meg kell tudnunk különböztetni ezeket mindattól, ami ellentétes velük, főként attól, ami „e világ fejedelmétől” származik.² Ez a „megkülönböztetés” a zsinat munkájának megvalósításában annál is fontosabb, mert *nagyon kitárult a zsinat a mai világ felé*, amint az világosan kitűnik a *Gaudium et spes* és a *Lumen gentium* konstitúciókból, melyek az Egyházzal, illetőleg *az Egyház és a mai világ* viszonyáról szólnak.

A zsinat lelkipásztori konstitúciójában olvassuk: „A tanítványok közössége ugyanis emberekből, sőt Krisztusban egységet alkotó emberekből áll, akiket a Szentlélek irányít az Atya országa felé vezető zarándokúton, és megkapták az üdvösség hírért, hogy mindenkinek elmondják. Ezért e közösség az egész emberi nemmel és annak történelmével valóban bensőséges kapcsolatban érzi magát.”³

„Az Egyház jól tudja, hogy a földi táplálékokkal soha jól nem lakó emberi szív legmélyebb vágyainak egyedül Isten felel meg, akinek maga az Egyház is szolgál.”⁴ „Isten Lelke, aki csodálatos előrelátással irányítja az idők folyását, és megújítja a föld színét, e fejlődés mellett áll.”⁵

Szent II. János Pál pápa: Redemptoris mater

II. János Pál pápa enciklikája a Boldogságos Szűz Máriáról a zarándok Egyház életében

vö. Jn 12,23.27

21. Ékesen szól erről János evangéliuma azon a helyen, ahol bemutatja Máriát a kánai menyegzőn. Mária itt mint Jézus anyja szerepel, fia nyilvános működésének kezdetén. „Menyegzőt tartottak a galileai Kánában, amelyen Jézus anyja is ott volt, Jézust is meghívták a menyegzőre tanítványaival együtt”.⁶ A szövegből az derül ki, hogy Jézus és tanítványai Máriával együtt kaptak meghívást, legyenek jelen az ünnepen; úgy tűnik, a fiút az anyja miatt hívták meg. Ismeretes a következmény, amely ehhez a meghíváshoz kapcsolódik, Jézus „csodajeleinek kezdete” – a víz borrá változtatása –, amelyről az evangélista ezt mondja: Jézus „kinyilatkoztatta dicsőségét, s tanítványai hittek benne”.⁷

Mária Jézus anyjaként van jelen a galileai Kánában, és meghatározó módon járul hozzá a fiának messiási erejét kinyilatkoztató „csodajelek kezdetéhez”. Íme: „Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: 'Nincs több boruk!'. Jézus azt felelte: 'Mit akarsz tőlem asszony! még nem

---

² vö. Jn 12,31; 14,30; 16,11

³ Gaudium et spes 1

⁴ GS 41

⁵ GS 26

⁶ Jn 2,1-2

⁷ Jn 2,11

jött el az én óráim”.⁸ János evangéliumában ez az „óra” jelenti az Atyától kijelölt időpontot, amelyben a Fiú betölti művét, hogy megdicsőüljön.⁹ Bár Jézus anyjának adott válasza látszólag elutasítóan hangzik (különösen, ha erre a határozott megállapításra figyelünk: „Még nem jött el az én óráim”), Mária mégis a szolgálkhoz fordul, és azt mondja nekik: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!”.¹⁰ Ezt követően parancsolta meg Jézus a szolgálknak, hogy töltsék meg a korsókat vízzel. És a vízből bor lett, jobb, mint az előző, melyet a menyegzői lakomán a vendégeknek felszolgáltak.

Milyen mély egyetértés volt Jézus és anyja között! Hogyan fürkészhető ki az ő bensőséges lelki kapcsolatuk misztériuma? A történet önmagáért beszél. Bizonyos, hogy ebben az eseményben már egészen világosan kirajzolódott az új dimenzió, Mária anyaságának új értelme. Amit jelez, azt Jézus minden szava és cselekedete – melyekről a szinoptikusok tudósítanak – megerősíti.¹¹ Ezekben a szövegekben *Jézus szembe akarja állítani a szülésből eredő anyaságot* (mint a testvériséget is) *azzal az anyasággal, amely Isten országának dimenziójában az Isten Atyaságának üdvözítő szeretetéből fakad.* A János-féle szövegből kirajzolódik a kánai események ábrázolása során, hogy *mit jelent az új anyaság* lelki síkon, és nem csupán a test szerint, nevezetesen, hogy mit jelent Mária gondoskodása az emberekről, teljes feléjük fordulása szükségük és gondjaik egész területén. A galileai Kánában csak egy meghatározott emberi szükséglet látunk, amely látszólag kicsiny és csekély jelentőségű („Nincs boruk”). De ennek szimbolikus jelentése van: az emberek segítségére sietni bajaikban ugyanaz, mint bevonni őket a messiási küldetés keretébe, és elvezetni Krisztus megváltói hatalmához. Tehát itt közvetítésről van szó: Mária odaáll fia és az emberek közé, azok valódi nélkülözése, nyomora és fájdalma esetén. Ő közjük áll, de nemidegenként, hanem anyai mivoltában, mivel tudatában van annak, hogy mint ilyen, fia elé tárhatja – mert joga van hozzá – az emberek gondjait. Az ő közvetítése tehát közbenjárás jellegű: Mária „közbenjár” az emberekért. Ennél azonban többet is tesz: mint anya arra is törekszik, hogy kinyilvánítsa fia messiási hatalmát, vagyis megváltó erejét. Ez a megváltó erő a szükségben lévő emberek segítségére siet, hogy megvédje őket a gonosztól, mely különböző formákban és mértékben terheli életüket. Teljesen úgy, amint azt Izaiás próféta híres szövege mondja a Messiásról, amire Jézus honfitársai előtt Názáretben hivatkozott is: „hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, s hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak meg a látást...”.¹²

Mária anyai feladatának másik lényeges eleme kifejezést nyer a szolgálkhoz intézett szavaiban: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” Krisztus anyja az emberek előtt hirdeti fia akaratát, megmutatja milyen feltételek szükségesek a Messiás hatalmának érvényesüléséhez. Mária közbenjárása és a szolgálk engedelmissége hozta el Kánában Jézus számára „az ő óráját”. Kánában Mária megmutatta Jézusba vetett hitét. Az ő hite vezetett az első „csodajelhez”, és ez hozzájárult a tanítványok hitének ébresztéséhez is.

22. Elmondhatjuk tehát, hogy János evangéliumának ebben a részében találkozunk először Mária anyai gondoskodásának felvázolt igazságával. Ez az igazság a legutóbbi zsinat tanításában is kifejeződik. Nagyon fontos annak megállapítása, hogyan kapcsolódik Mária anyai feladata Krisztus közvetítő szerepéhez. Ott azt olvassuk: „Mária anyai feladata az

---

⁸ Jn 2,3-4

⁹ vö. Jn 7,30; 8,20; 12,23.27; 13,1; 17,1; 19,27

¹⁰ Jn 2,5

¹¹ Lk 8,19-21; 11,27-28; Mt 12,46-50; Mk 3,31-35

¹² vö. Lk 4,18

emberekre vonatkozólag semmiképp sem homályosítja el, nem is csökkenti Krisztusnak ezt az egyetlen közvetítő szerepét, hanem éppen az erejét mutatja meg¹³; hiszen „egy az Isten, s egy a közvetítő Isten és ember között: az ember Krisztus Jézus”.¹³ Ez az anyai feladat Isten tetszéséből „Krisztus túlcsonduló érdemeiből fakad, Krisztus közvetítői szerepén alapul, teljesen tőle függ, és minden hatékonyságát belőle meríti”.¹⁴ Pontosan ilyen értelemben mutatják be a kánai események Mária közbenjárásának első felvillanását, mely teljesen Krisztusra mutat, és az Ő üdvözítőerejének nyitányára irányul. Szent János szövegéből nyilvánvaló, hogy itt anyai közvetítésről van szó. Ilyen értelemben szól a zsinat: Mária „anyánk a kegyelem rendjében”. Ez a kegyelem rendjében való anyaság az ő istenanyaságából következik. Amikor ugyanis az isteni gondviselés akaratából anyja és táplálója lett a Megváltónak, ugyanakkor „másokat messze felülmúló, nagylelkű társa és az Úr alázatos szolgálója” is lett, „engedelmességével, hitével, reményével és lángoló szeretetével egészen különleges módon közreműködött az Üdvözítő munkájában, hogy a lelkek természetfeletti élete helyreálljon”.¹⁵ „Máriának ez az anyasága szüntelenül tart a kegyelem világában... egészen addig, amíg be nem teljesül örökre mind a választottak sorsa.”¹⁶

Szent II. János Pál pápa: Christifideles laici

II. János Pál pápa szinódus utáni apostoli buzdítása a világi hívőknek az Egyházban és a világban betöltött hivatásáról és küldetéséről

vö. Jn 12,32

Jézus Krisztus papi, prófétai, királyi tiszttségének részesei

14. Péter apostol a megkereszteltekhez „mint újszülöttekhez” a következőket írja: „Menjetelek hozzá, az élő kőhöz, amelyet bár az emberek elvetettek, Isten kiválasztott és megbecsült, és mint élő kövek épüljetelek fölé lelki házzá, szent papsággá, hogy Istennek tetsző lelki áldozatokat hozzatok Jézus Krisztus által. ... Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul lefoglalt nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára...” (1Pét 2,4-5.9)

Ez a keresztség kegyelmének és méltóságának új szempontja: a világi hívők maguk is részt vesznek Jézus Krisztus hármasságában, papi, prófétai és királyi hivatalában. Ez olyan szempont, mely az Egyház élő emlékezetéből és hagyományából soha nem hiányzott, ami, hogy példát mondjunk, kiviláglik a 26. zsoltárt magyarázó Szent Ágoston szavaiból: „Ezt a Dávidot fölkenték mint királyt. Akkor csak a királyt és a papot kenték föl; abban az időben csak ez a kettő volt fölkent személy. A két személy előképe volt az eljövendő egy királynak és papnak, mindkét hivatalt az egy Krisztus viseli, és ezért Krisztusnak nevezik a 'krizmáról'. Nemcsak a mi Főnk kapta meg a fölkenést, hanem az Ő teste, mi magunk is. .. Ezért az összes keresztényeké a fölkenés; a korábbi ószövetségi időben csak két személyt illetett meg. Abból világlik ki, hogy mi Krisztus teste vagyunk, hogy mindannyiunkat fölkennek: és Őbenne valamennyien fölkentek (vagyis Christi) és Krisztus vagyunk, mert bizonyos értelemben az egész Krisztus a Fő is és a test is.”¹⁷

---

¹³ 1Tim 2,5

¹⁴ LG 60

¹⁵ LG 61

¹⁶ LG 62

¹⁷ Szent Ágoston, Enarrationes in Psalmos, XXVI, II, 2: CCL 38, 154 köv.

A II. Vatikáni Zsinat nyomdokain járva¹⁸ főpásztori szolgálatunk kezdetétől fogva Isten egész népének e papi, prófétai és királyi méltóságáról dicsérettel emlékeztünk meg: „Ő, aki Szűz Máriától született, az ács Fia, amint vélték, az élő Isten Fia, amint Péter megvallotta, eljött, hogy minket mindnyájunkat királyi papsággá tegyen. A II. Vatikáni Zsinat emlékeztetett ennek a hatalomnak a misztériumára és arra a valóságos tényre, hogy Krisztus, a Pap, a Próféta, a Tanító, a Király küldetése az Egyházban folytatódik. Mindenki, Isten egyetemes népe, részese ennek a hármas küldetésnek.”¹⁹

Ezzel a buzdítással újra szeretnénk figyelmeztetni a világi hívőket, hogy olvassák el ismét, elmélkedjék át és elmélyülten, átgondolva, szeretettel tegyék magukévá a Zsinat – Krisztus hármas feladatában való részvételükre vonatkozó – bőséges és termékeny tanítását.²⁰ A következőkben e tanítás lényegi elemeit összegezzük.

A világi Krisztus-hívők részesei a papi hivatalnak, mely által Jézus az Atya dicsőségére és minden nemzet üdvösségére a kereszten följáldozta és a szent Eucharisztia ünneplésében szüntelenül följánlja önmagát. A megkereszteltek Krisztus Urunkba testesülve önmaguk és minden tevékenységük följánlásával Hozzá és az Ő áldozatához csatlakoznak (vö. Róm 12,1-2). A zsinat ezt nyilvánítja ki, amikor a világi hívőkről mondja: „Mert minden cselekedetük, imádságuk, apostoli kezdeményezésük, hitvestársi és családi életük, mindennapi munkájuk, testi-lelki pihenésük, ha a Szentlélek tölti be, sőt az élet terhei is, ha türelmesen hordozzák azokat, Jézus Krisztus által Istennek kedves lelki áldozattá válnak (vö. 1Pét 2,5), melyet az Eucharisztia ünneplésében az Úr testének följánlásával együtt nagy áhítattal ajánlanak föl az Atyának. Így a világi hívek mint mindenütt szentül cselekvő imádók magát a világot szentelik Istennek.”²¹

Krisztus *prófétai hivatalában* részesülve, „aki az élet tanúságával és a szó erejével hirdette meg az Atya országát”,²² a világi hívők alkalmassá és elkötelezetté válnak arra, hogy az evangéliumot a hittel elfogadják, szóval és tettekkel hirdessék; s bátran, habozás nélkül rámutassanak arra, ami rossz a világban. Mivel Krisztussal, a „nagy prófétával” (Lk 7,16) egy testet alkotnak és a Lélekben a föltámadott Krisztus tanúi lettek, a világi Krisztus-hívők részesei lesznek mind „a hitben tévedhetetlen”²³ Egyház természetfölötti hitérzékének, mind az ige kegyelmének (vö. ApCsel 2,17-18; Jel 19,10). Arra is meghívást kapnak, hogy a mindennapos, a családi és társadalmi életben jelenítsék meg az evangélium újdonságát és erejét, és a mai ellentmondások közepette türelmes és erős lélekkel „a világi élet struktúráiban is fejezzék ki” az örök dicsőség reményét.²⁴

Mivel a világi Krisztus-hívők teljesen a világmindenség Urához és Királyához, Krisztushoz tartoznak, részesülnek az ő királyi hivatalából, és arra kapnak meghívást, hogy Isten Országát szolgálják és terjesszék az emberi nem történelme folyamán. A hívők ezt a keresztény „királyságot” először is abban a lelki harcban élik meg, hogy önmagukban legyőzzék a bűn

---

¹⁸ II. Vatikáni zsinat, Lumen Gentium kezdetű dogmatikus konstitúció az Egyházzól, 10

¹⁹ II. János Pál, Beszéd pápasága kezdetén a Szent Péter-téren (1978. október 20.) AAS 70 (1978) 946 (olasz nyelven)

²⁰ vö. ennek a tanításnak a megismételt javaslatát az Instrumentum laborisban, „A világiak hivatásáról és küldetéséről az Egyházban és a világban, húsz évvel a II. Vatikáni zsinat után”, 25

²¹ II. Vatikáni zsinat, Lumen Gentium kezdetű dogmatikus konstitúció az Egyházzól, 34

²² Uo., 35

²³ Uo., 12

²⁴ Uo., 35

országát (vö. Róm 6,12); s önmagukat szolgálatra ajánlják szeretetben és igazságban magának Jézus Krisztusnak, aki minden testvérben, különösen a legkisebbekben szüntelenül jelen van (vö. Mt 25,40).

A világi hívők azonban kiemelt módon arra kapnak hivatást, hogy visszaadják az egész teremtés eredeti értelmét. Mert amikor ezt a teremtést a kegyelmi élet által támogatott erővel az ember igazi javára rendezik el, akkor a hívők abból a hatalomból részesülnek és azt gyakorolják, amellyel a föltámadott Jézus mindeneket magához vonz és önmagával együtt alárendel az Atyának, hogy Isten legyen minden mindenben (vö. Jn 12,32; 1Kor 15,28).

A világi hívők Krisztus hármasság, papi, próféta és királyi hivatalából való részesedésének gyökere, a keresztségi fölkenés a bérmálásban bontakozik ki, az Eucharishtiában teljesebbé és nyíltabbá válik. Igaz, hogy ez a részesedés az *egyes* Krisztus-hívőknek adatik, de annyiban, amennyiben az Úr *egy testének* tagjai. Jézus ugyanis Egyházát mint testét és menyasszonyát halmozta el ajándékaival. Ebből következően az egyesek annyiban részesülnek Krisztus hármasság hivatalának, amennyiben tagjai az Egyháznak, amit Péter apostol nyíltan kijelent, amikor a megkereszteltet választott nép, királyi papság, szent nemzetiség, Isten tulajdonul lefoglalt népeként határozta meg (vö. 1Pét 2,9). Mivel pedig a világi hívők részvétele Krisztus hármasság hivatalában az Egyházzal való közösségből fakad, a hívőknek ezt a részesedést közösségben és a közösség gyarapodására kell megélniük. Szent Ágoston erről így írt: „Amint mindannyian fölkenetek (christi) a misztikus krizma miatt, úgy mindannyian papok, mert tagjai az egyetlen papnak.”²⁵

Szent II. János Pál pápa: Veritatis splendor

II. János Pál pápa enciklikája a Katolikus Egyház minden püspökének az Egyház erkölcsstanának

néhány alapvető kérdéséről

vö. Jn 12,32

87. Krisztus kinyilatkoztatja, hogy a hiteles szabadság föltétele az *igazság* becsületes és nyílt elismerése: „megismeritek majd az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.” (Jn 8,32).²⁶ Az igazság tesz szabaddá a hatalmasok előtt és ad erőt a vértanúságra. Így történt ez Jézussal Pilátus előtt: „Én arra születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.” (18,37) Így kell imádniuk Istent igaz imádóinak „lélekben és igazságban”: (4,23) ebben az imádásban válnak szabaddá. Az igazsággal való kapcsolat és Isten imádása úgy mutatkozik meg Jézus Krisztusban, mint a szabadság gyökere.

Jézus azt is kinyilatkoztatja, s nem csupán szavakkal, hanem a létevel is, hogy a szabadság a *szeretetben*, azaz az *önátadásban* valósul meg. Ő, aki azt mondja: „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, aki életét adja a barátaiért”, (15,13) szabadon megy a szenvedés elé (vö. Mt 26,46) és az Atya iránti engedelmisségben a kereszten odaadta életét minden emberért (vö. Fil 2,6-11). Ily módon a megfeszített Krisztus szemlélése az az út, melyen az Egyháznak naponta járnia kell, ha meg akarja érteni a szabadság teljes értelmét: az önátadást *Isten és a testvérek szolgálatában*. A megfeszített és föltámadott Úrral való közösség a kimeríthetetlen forrás, melyből az Egyház folyamatosan merít, hogy a szabadságban, önátadásban és szolgálatban

²⁵ Szent Ágoston, De Civitate Dei, 2 XX, 10: CCL 48, 720

²⁶ vö. Redemptor Hominis enc. 12. p

tudjon élni. A „szolgáljatok az Úrnak vidámságban” zsoldársort kommentálva mondja Szent Ágoston: „Szabad a szolgálat az Úrnál; szabad a szolgálat ott, ahol nem a kényszer, hanem szeretet szolgál ... A szeretet tegyen szolgálóvá, mert az igazság tett szabadabbá téged... Egyszerre vagy szolga és szabad: szolga, mert teremtve vagy; szabad, mert Isten, aki teremtett szeret téged, sőt azért is szabad vagy, mert szereted azt, aki teremtett ... Az Úr szolgálója vagy, az Úr szabadosa vagy. Ne keress olyan fölszabadítást, mely eltávolít téged a fölszabadítód házából!”²⁷

Ily módon az Egyház, s benne minden egyes keresztény arra hivatott, hogy részesedjék Krisztus királyságában a kereszten (vö. Jn 12,32), az Emberfia kegyelmében és felelősségében, aki „nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon és odaadja az életét váltságul sokakért.”(Mt20,28).²⁸

Jézus tehát az Isten akarata iránti teljes engedelmességben a tökéletes szabadság eleven és személyes foglalatosa. Az Ő megfeszített teste az igazság és a szabadság elválaszthatatlan kapcsolatának teljes kinyilatkoztatása, miként a halálból való föltámadása az Istenben megélt szabadság üdvözítő erejének és termékenységének legnagyobb fölmagasztalása.

Szent II. János Pál pápa: Evangelium vitae

II. János Pál pápa enciklikája a püspököknek, a papoknak és diakónusoknak, szerzeteseknek

és szerzetesnőknek, a laikus krisztushívőknek és minden jóakarató embernek az emberi élet sérthetlenségéről

vö. Jn 12,32

33. Magában Jézus életében kezdettől a végéig jelen van az emberi élet törekenységének megtapasztalása és értéke igenlésének sajátos „dialektikája”. A törekenység jellemzi ugyanis Jézus életét születésétől kezdve. Kétségtelenül az igazak, akik csatlakoznak Mária készségére és örömteli „igen”-jéhez,²⁹ befogadják Őt. De mindjárt a születése után ott van egy ellenséges világ *elutasítása*, és keresi a Gyermeket, *hogy megölje őt*,³⁰ vagy közömbösen és figyelmetlenül áll e világba lépett élet misztériuma előtt: „Nem volt számukra hely a szálláson”.³¹ Éppen a fenyegetések és bizonytalanságok, és Isten ajándékának a hatalma közti kontraszttól ragyog föl nagyobb erővel a dicsőség, mely a názareti házból és a betlehemi jászolból fakad: ez a születő élet az egész emberiség üdvössége.³²

Az élet ellentmondásait és veszedelmeit Jézus teljesen elfogadta: „jóllehet gazdag volt, miattatok szegény lett, hogy szegénysége által meggazdagodjatok”.³³ A szegénység, amiről Szent Pál beszél, nem csupán az isteni kiváltságok letételében áll, hanem az emberi élet legszerényebb és legtörekenyebb állapotának megosztásában is.³⁴ Jézus ezt a szegénységet éli

---

²⁷ CCL 39: 1397 (Enarratio in Psalmum XCIX,7)

²⁸ vö. LG 36; Redemptor Hominis enc. 21. p

²⁹ vö. Lk 1,38

³⁰ Mt 2,13

³¹ Lk 2,7

³² vö. Lk 2,11

³³ 2Kor 8,9

³⁴ vö. Fil 2,6–7

végig az életén egészen a kereszthaláláig: „megalázta magát engedelmesen mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig. Ezért Isten is fölmagasztalta Őt és olyan nevet adott neki, mely fölötte van minden névnek.”³⁵ *Jézus éppen a halálában nyilatkoztatta ki az élet egész nagyságát és értékét*, amennyiben önátadása a kereszten válik az új élet forrásává az összes emberek számára.³⁶ Ezen az ellentmondások közötti zarándokúton és magának az élet elvesztésében Jézust az a biztonság vezeti, hogy élete az Atya kezében van. Ezért mondhatja neki a kereszten: „Atyám, a kezedbe ajánlom lelkemet”,³⁷ azaz az életemet. Valóban nagy az emberi élet értéke, ha Isten Fia magára vette és azzá a helyé tette, ahol az egész emberi nem üdvössége megvalósul!

50. E fejezet végén, amelyben az életről szóló kereszteni üzenetről elmélkedtünk, szeretnék egyenként mindegyikkel megállni és szemlélni Őt, akit átszegeztek, s aki mindeneket magához vonz.³⁸ Nézőn a kereszt „látványosságát”,³⁹ ezen a dicsőséges fán fölfedezhetjük az *élet Evangéliumának* beteljesedését és teljes kinyilatkoztatását.

Nagypéntek délutánjának első óráiban „a Nap elsötétedett és sötétség támadt az egész földön... A templom függőnye kettéhasadt fölülről egészen az aljáig”.⁴⁰ Mindez egy kozmikus megrendülés, a jó és a rossz, az élet és a halál erői közötti mérhetetlenül nagy harc szimbóluma. Ma mi magunk is a „halál kultúrája” és az „élet kultúrája” közötti drámai harc részesei vagyunk. A sötétség azonban nem tudta elnyelni a kereszt ragyogását; sőt még tisztábban és ragyogóbban hasítja szét a sötétséget, és úgy nyilvánul meg, mint az egész történelem, mint minden emberi élet központja, értelme és célja.

Jézust odaszegezték a Kereszthez és magasba emelték a földről. A legnagyobb „gyengeség” perceit éli, s úgy tűnik, élete teljesen ki van szolgáltatva ellenségei dühének és gyilkosai kezének: meggyalázták, kicsúfolták, megkínózták.⁴¹ S mégis, éppen mert látta, hogy mindezek közepette „hogyan lehelte ki lelkét”, a római százados így kiált föl: „Ez az ember valóban Isten Fia volt!”⁴² Végső gyöngeségének percében így nyilvánul ki istenfiúsága: *a Kereszten mutatkozik meg dicsősége!*

A halálával Jézus megvilágítja minden ember életének és halálának értelmét. Mielőtt meghalt, az Atya bocsánatáért könyörgött üldözői számára,⁴³ és a latornak, aki kérte, hogy emlékezzék meg róla országában, azt ígéri: „Bizony, mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban!”⁴⁴ Halála után „a sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek teste föltámadt”.⁴⁵ Az üdvösség, amelyet Jézus meghozott, életet és feltámadást ajándékoz. Jézus nyilvános

---

³⁵ Fil 2,8–9

³⁶ vö. Jn 12,32

³⁷ Lk 23,46

³⁸ vö. Jn 19,37; 12,32

³⁹ vö. Lk 23,48

⁴⁰ Lk 23,44–45

⁴¹ vö. Mk 15,24–36

⁴² Mk 15,39

⁴³ vö. Lk 23,34

⁴⁴ Lk 23,43.

⁴⁵ Mt 27,52

működése során végig üdvösséget ajándékozott gyógyításaival és jótéteményeivel;⁴⁶ de a csodák, a gyógyítások, még a halottak föltámasztása is egy másik üdvösség jelei voltak, mely a bűnök bocsánatában, azaz az embernek egy mélyebb betegségből való meggyógyításában és az isteni életre való fölemelésében áll.

A Kereszten megújul és végső tökéletességben valósul meg a pusztában Mózes által fölemelt kígyó csodája.⁴⁷ Ma is, ha tekintetét fölemeli Arra, akit átszegeztek, a minden létében fenyegetett ember megtalálja szabadulásának és megváltásának biztos reményét.

Szent II. János Pál pápa: Vita consecrata

II. János Pál pápa szinodus utáni apostoli buzdítása a püspökökhöz és papokhoz a szerzetesrendekhez és szerzetesi kongregációkhoz, az apostoli élet társaságaihoz, a világi intézményekhez és minden hívőhöz az Istennek szentelt életről és annak küldetéséről az Egyházban és a világban

vö. Jn 12,32

A Tabor hegyétől a Kálváriáig

23. A dicsőségesen ragyogó színeváltozás előkészítette a Kálvária nem kevésbé dicsőséges tragédiáját. Péter, Jakab és János látják az Úr Jézust Mózes és Illés társaságában, akikkel – Lukács evangélista szerint – „élete végéről beszél, aminek Jeruzsálemben kell beteljesülnie” (9,31). A tanítványok szeme tehát Jézusra irányul, aki a keresztre gondol (vö. *Lk 9,43--45*). Ott fog véglegesen megnyilvánulni az Atya és minden ember iránti szűzi szeretete; ott éri el a teljes kiüresítést szegénysége; ott teljesedik be engedelmessége az élet odaadásával.

A tanítványok, férfiak és nők, arra kapnak meghívást, hogy szemléljék a fölmagasztalt Jézust a kereszten, ahol „a csendből kilépő Ige”⁴⁸ a maga hallgatásában és magányában prófétai módon állítja, hogy Isten abszolút módon minden teremtmény fölött áll, testében legyőzi bűneinket, magához vonz minden férfit és minden nőt, és mindenkit megajándékoz a föltámasztás új életével (vö. *Jn 12,32; 19,34.37*). A megfeszített Krisztust szemléléséből merít új erőt minden hivatás; belőle a Szentlélek ajándékozása által fakad minden ajándék, s főleg az Istennek szentelt élet ajándéka.

Jézus anyja, Mária után János, a szeretett tanítvány – a tanú, aki Máriával együtt ott áll a kereszttel – kapja meg ezt a kegyelmi ajándékot (vö. *Jn 19, 26--27*). A teljes önátadás döntése az isteni szeretet gyümölcse benne, mely körülveszi, fölemeli őt és betölti szívét. Mária mellett János az első azon férfiak és nők megszámlálhatatlan sokaságában, akiket az Egyház történetének kezdetétől a végéig megragad Isten szeretete, és érzik a hívást, hogy a föláldozott, de élő Bárányt kövessék, bárhova megy (vö. *Jel 14, 1--4*).⁴⁹

Szent II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia

II. János Pál pápa enciklikája az Eucharisztia és az Egyház kapcsolatáról

---

⁴⁶ vö. ApCsel 10,38

⁴⁷ vö. Jn 3,13–15; Szám 21,8–9

⁴⁸ Funk II:237. (Antiochiai Szent Ignác: A magnéziaiakhoz írt levél 8,2.)

⁴⁹ vö. 3. javaslat

Jn 12,27

4. *Megváltásunk órája.* A mérhetetlen próbatétel ellenére Jézus nem menekült a maga „órájától”: „Mit is mondjak? Azt Atyám, hogy szabadíts meg ettől az órától? De éppen ezért jöttem ebbe az órába!” (Jn 12,27) Szerette volna, ha tanítványai vele vannak, ehelyett azonban meg kellett tapasztalnia a magányt és az elhagyatottságot: „Így hát egy órát sem tudatok virrasztani velem? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek.” (Mt 26,40-41.) Egyedül János lesz majd ott a kereszttel Mária és a jámbor asszonyok mellett. A Getszemáni kerti haláltusa bevezetés volt a nagypénteki kereszttel halálküldelméhez. *A szent óra* a világ megváltásának órája. Ha valaki az Eucharisziát Jeruzsálemben Jézus sírja közelében ünnepli, szinte érzékelhetően az ő „órája”, a kereszttel és a megdicsőülés órája közelébe kerül. E helyhez és ehhez az órához kapcsolódik lélekben minden pap, amikor miséznek a kereszttel közösséggel együtt, akik részt vesznek benne.

„*Megfeszítették, meghalt és eltemették; szálla alá a poklokra; harmadnapon föltámadott a halálból.*” A hitvallás e szavait visszhangozzák a szemlélődés és a meghirdetés szavai: „*Ecce lignum crucis, in quo salus mundi pependit. Venite, adoremus.*” (Íme, a kereszttel fája, melyen a világ üdvössége függött. Jöjjetek, imádjuk.) E felhívással fordul az Egyház mindenkire nagypéntek délutánján. Majd az egész húsvéti időben újra meg újra éneklük: „*Surrexit Dominus de sepulcro, qui pro nobis pependit in ligno. Alleluja.*” (Föltámadott a sírból az Úr, ki értünk a fán függött. Alleluja.)

XVI. Benedek pápa: Deus caritas est

XVI. Benedek pápa enciklikája a püspököknek, a papoknak és diakonusoknak, az Istennek szentelt személyeknek és minden krisztushívőnek a kereszttel szeretetről

vö. Jn 12,25

6. Hogyan kell gyakorlatilag elképzelni ezen fölemelkedés és tisztulás útját? Hogyan kell megélni a szeretetet, hogy emberi és isteni ígéretei beteljesüljenek? Az első fontos eligazítást az Énekek énekében találhatjuk meg, az Ószövetség egyik, a misztikusok által nagyon jól ismert könyvében. A mai általános felfogás szerint a költemények, melyek e könyvben találhatóak, eredetileg szerelmi énekek; esetleg egy konkrét izraelita menyegzőre írták, s rendeltetésük a házastársi szeretet dicsőítése volt. Emellett nagyon sokatmondó, hogy a könyvben két különböző szó szerepel a „szeretet” jelzésére. Az egyik a „*dodim*”, egy többes számú szó, mely a még bizonytalan, határozatlanul kereső szeretetet jelenti. Később ezt a szót az „*ahaba*” váltja föl, melyet az Ószövetség görög fordításában a hasonlóan hangzó *agapé*-val fordítottak, és – miként láttuk – a bibliai értelemben vett szeretet sajátos szava lett. A még kereső és meghatározatlan szeretettel szemben az *ahaba/agapé* a szeretetnek azt a megtapasztalását fejezi ki, mely valóban fölfedezte a másikat, és legyőzi az önzésnek korábban világosan uralkodó vonásait. Most már a szeretet, törődés a másikkal és aggodás a másikkért. A szeretet többé már nem önmagát – a boldogság részességében való elmerülést –, hanem szerelmesének a javát akarja: lemondássá válik, áldozatkészséggé válik, sőt akarja ezeket. A szeretet fölemelkedéséhez és belső tisztulásához hozzátartozik, hogy a szeretet most már véglegességet akar, mégpedig kettős értelemben: a kizárólagosság értelmében – „csak ez az egy ember” –, és az „örökre” értelmében. Az egész létezését átfogja, minden dimenziójával együtt, az idő dimenziójában is. Ez nem is történhet másképp, mert a szeretet ígérete a véglegességre irányul: a szeretet az örökkévalóságra irányul. Igen, a szeretet „*eksztázis*”, de nem a mámorító pillanat értelmében *eksztázis*, hanem úgy, hogy állandó út a magába zárkózó én-ből az én szabad elajándékozására, az önátadásra, s éppen ezáltal önmaga megtalálására, sőt Isten megtalálására: „Aki meg akarja menteni az életét, elveszíti; aki pedig elveszíti, meg

fogja azt találni” (Lk 17,33) – mondja Jézus. E szavak több változatban visszatérnek az evangéliumokban (vö. Mt 10,39; 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24; Jn 12,25). Jézus e szavakkal a saját útját írja le, mely a kereszten át a föltámadásba visz – a búzaszem útját, amely a földbe esik és meghal, és így hoz bő termést; de saját áldozatának és az abban tökéletessé váló szeretetének központja felől nézve a szeretet és általában az emberi lét lényegét is leírja.

XVI. Benedek pápa: Sacramentum caritatis

XVI. Benedek pápa szinódus utáni apostoli buzdítása a püspökökhöz és papokhoz, a szerzetesekhez és szerzetesnőkhöz, és a világi krisztushívőkhöz az Eucharistiáról, az Egyház életének és küldetésének forrásáról és csúcspontjáról

vö. Jn 12,32

Az új és örök szövetség a Bárány vérében

9. A küldetés, amelyért Jézus közénk jött, a húsvéti misztériumban teljesedett be. A keresztt magasából, ahol mindeneget magához vonz (vö. Jn 12,32), mielőtt „kilehelte lelkét”, mondja: „Beteljesedett” (Jn 19,30). Mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig (vö. Fil 2,8) tartó engedmességének misztériumában kötött meg az új és örök szövetség. Isten szabadsága és az ember szabadsága az Ő megfeszített testében végleg találkozott egy fölbonthatatlan, örökre érvényes szövetségben. Isten Fia az ember bűnéért is engesztelést nyújtott egyszer s mindenkorra (vö. Zsid 7,27; 1Jn 2,2; 4,10). Miként már volt módom állítani, „kereszthalálában történik meg teljesen Istennek az az önmaga ellen fordulása, melyben önmagát ajándékozza oda, hogy az embert újra fölemelje és megmentse – ez a szeretet legradikálisabb formája”.⁵⁰ A húsvéti misztériumban valóban megvalósult a rossztól és a haláltól való szabadításunk. Az Eucharisztia alapításakor maga Jézus beszélt az Ő vére ontásán alapuló „új és örök szövetségről” (vö. Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20). Küldetésének e végső célja már nyilvános életének kezdetén nyilvánvaló volt. Amikor ugyanis a Jordán partján Keresztelő János látta a hozzá jövő Jézust, felkiáltott: „Íme, az Isten báránya, íme, aki elveszi a világ bűnét” (Jn 1,29). Jelentőségteljes, hogy ugyanez a kifejezés minden szentmisében előfordul, amikor a pap áldozásra hívja a híveket: „Íme, az Isten báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit. Boldogok, akiket meghív lakomájára Jézus, az Isten báránya”. Jézus az igazi húsvéti bárány, aki önként ajánlotta magát áldozatul értünk, és így létrehozta az új és örök szövetséget. Az Eucharisztia tartalmazza azt a radikális újdonságot, melyet minden szentmisében fölkínál nekünk.⁵¹

vö. Jn 12,28

A szépség és a liturgia

35. A hitt és ünnepelt misztérium kapcsolata különleges módon nyilvánul meg a szépség teológiai és liturgikus értékében. A liturgiának ugyanis, mint a keresztény kinyilatkoztatás egészének is, benső kapcsolata van a szépséggel: veritatis splendor, „az igazság ragyogása”. A liturgiában fölragyog a húsvéti misztérium, mely által maga Krisztus vonz bennünket magához és hív közösségbe. Jézusban, miként Szent Bonaventúra szokta mondani, a kezdetek szépségét

⁵⁰ XVI. Benedek: Deus caritas est enc., 12: AAS 98 (2006), 228

⁵¹ Vö. Propositio 3

és ragyogását szemléljük.⁵² E sajátosság, melyre hivatkozunk, nem pusztán esztéticizmus, hanem az a mód, ahogyan Isten szeretetének igazsága elér bennünket Krisztusban, elbűvöl és magával ragad, úgyhogy kilépünk önmagunkból és vonzódunk a mi igazi hivatásunk, a szeretet felé.⁵³ Isten már a teremtésben bepillantást enged a kozmosz szépségébe és harmóniájába (vö. Bölcs 13,5; Róm 1,19-20). Az Ószövetségben bőséges jeleit találjuk Isten hatalmas ragyogásának, mely dicsőségével együtt mutatkozik meg a választott nép körében művelt csodái által (vö. Kiv 14; 16,10; 24,12-18; Szám 14,20-23). Az Újszövetségben végleg beteljesedik a szépség e megnyilvánulása Istennek Jézus Krisztusban adott kinyilatkoztatásában:⁵⁴ Ő az isteni dicsőség teljes kinyilatkoztatása. A Fiú megdicsőülésében az Atya dicsősége tükröződik és közli önmagát (vö. Jn 1,14; 8,54; 12,28; 17,1). Mindazonáltal ez a szépség nem egyszerűen a formák harmóniája; „a legszebb az emberek fiai között” (Zsolt 45[44],3) titokzatosan az is, akinek „nem volt szépsége, sem ékessége, hogy szemléljük őt” (Iz 53,2). Jézus Krisztus megmutatja nekünk, hogy a szeretet igazsága hogyan tudja átfőrdni a halál sötét misztériumát a feltámadás ragyogó fényességévé. Itt Isten dicsőségének ragyogása meghalad minden evilági szépséget. Az igazi szépség Isten szeretete, mely véglegesen a húsvéti misztériumban mutatkozott meg irántunk.

A liturgia szépsége része ennek a misztériumnak; Isten dicsőségének legmagasabb rendű kifejezése, s bizonyos értelemben az Ég lehajlása a földre. A megváltó áldozat emlékezete magán viseli Jézus azon szépségének vonásait, amelyről Péter, Jakab és János tanúskodik, amikor a Mester úton Jeruzsálem felé színében átváltozott előttük (vö. Mk 9,2). Éppen ezért a szépség nem dekoratív eleme a liturgikus cselekménynek; hanem inkább alkotó eleme, mint magának Istennek és az Ő kinyilatkoztatásának sajátossága. Mindennek azt kell tudatosítania bennünk, hogy mekkora figyelmet kell fordítanunk arra, hogy a liturgikus cselekmény a maga természetének megfelelően ragyogni tudjon.

Ferenc pápa: Lumen fidei

Ferenc pápa A hit világossága kezdetű enciklikája a püspököknek, a papoknak és diakónusoknak, az Istennek szentelt személyeknek és minden Krisztus-hívőnek a hitről

vö. Jn 12,32

59. Elmondhatjuk, hogy a Boldogságos Szűz Máriában megvalósult az, amit az előzőkben hangsúlyoztam, tudniillik, hogy a hívő embert teljesen áthatja a hitvallása. Mária Jézussal való kapcsolata által szorosán kapcsolódik ahhoz, amit hiszünk. Mária szűzi fogadásában Krisztus istenfiúságának világos jelét kapjuk. Krisztus örök születése az Atyában van, ő a szó teljes és kizárólagos értelmében a Fiú, ezért születik az időben férfi közbejötté nélkül. Mivel ő a Fiú, Jézus a világnak új kezdetet és új világosságot tud hozni, Isten hűséges szeretetének teljességét, aki odaadja magát az embereknek. Másrészt Mária valóságos anyasága Isten Fia számára valóságos emberi történetet biztosított, valóságos testet, amelyben meghalhatott a kereszten és feltámadhatott a halálból. Mária elkíséri őt egészen a keresztségig (vö. Jn 19,15), ahonnan anyasága kiterjed Fiának minden tanítványára (vö. Jn 19,26–27). Jézus feltámadása és mennybemenetele után Mária jelen van a Cönakulumban is, hogy az apostolokkal együtt

---

⁵² vö. Sermo 1,7; 11,10; 22,7; 29,76: Sermones dominicales ad fidem codicum nunc denuo editi. Grottaferrata, 1977, pp. 135, 209 s., 292 s., 337; Vö. XVI. Benedek: Ad Ecclesiales Motus Novasque Communitates. Üzenet (2006. V. 22.): AAS 98 (2006), 463

⁵³ vö. GS 22

⁵⁴ vö. DV 2,4

imádkozzon a Szentlélek ajándékáért (vö. ApCsel 1,14). Az Atya és a Fiú egymás iránti szeretete a Szentlélekben végigkísérte történelmünket; Krisztus magához vonz, hogy üdvözíthessen bennünket (vö. Jn 12,32). A hit középpontjában Jézusnak, Isten Fiának megvallása áll, aki asszonytól született, aki a Szentlélek ajándékaként bevezet minket a fogadott fiúságba (vö. Gal 4,4–6).

2.3.Liturgikus vonal

2.3.1. Evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának szövegeivel

A mai *evangélium* (Jn 12,20-33) fő mondanivalójaként talán azt lehet megragadni, hogy Jánosnál Jézus önként, tudatosan beleáll az őt váró eseményekbe, és vállal mindent az Atya dicsőségére. A *kezdőénekekben* (Zsolt 42, 1-2) az Úrhoz megmentésért fohászoló ember szavaival találkozunk, melyet akár Jézus is mondhatna, s a többi evangéliumban a szenvedése előtti imája közelebb áll az itt hallható zsoltárhoz, a mai, Jánosi szakaszban azonban Jézus a szinoptikusokhoz képest még határozottabban néz szembe az elkövetkező fájdalmas történésekkel.

A *kezdő könyörgés* tulajdonképpen összefoglalja nem is csak az evangélium, hanem húsvét ünnepének legfontosabb értelmét: „Urunk, Istenünk, segíts minket, hogy életünkben az a fáradhatatlan szeretet vezessen, amellyel Krisztus szerette a világot, és halálra adta értünk önmagát”.

Jézus az evangéliumi szakasz végén azt mondja: „Én pedig, ha majd fölmagasztalnak a földről, mindenkit magamhoz vonzok”. Az *olvasmány* (Jer 31, 31-34) gondolatai leginkább talán ezzel a mondattal párhuzamba állítva adnak még mélyebb értelmet az ószövetségi szövegnek: „mondja az Úr: Bensejűkbe adom törvényemet, és a szívükbe írom. Istenük leszek, ők meg az én népem lesznek (...) »Ismerd meg az Urat,« mert mindnyájan ismerni fognak a legkisebbtől a legnagyobbig – mondja az Úr –, mivel megbocsátom gonoszágaikat, és vétkeikre többé nem emlékezem”.

A *válaszos zsoltár* (Zsolt 50, 3-4. 12-13. 14-15.) szavai egybecsengnek azzal a vágyakozással, amely az evangéliumban megjelenik a Jézust látni kívánó emberek esetében „Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, az erős lelket éleszd fel újra bennem. Ne taszíts el színed elől, és szent lelkedet ne vond meg tőlem”.

A *szentleckében* (Zsid 5, 7-9) a szerző, szintén mondhatjuk, hogy összefoglalja a húsvéti örömhírt, hangsúlyozva Jézus emberi félelmeit legyőző, az Atya tervének magát alávető akaratát: „Jézus földi életében hangosan kiáltozva, könnyek között imádkozott, és könyörgött ahhoz, aki meg tudta menteni a haláltól. Hódolatáért meghallgatásra talált. Annak ellenére, hogy ő volt a Fiú, a szenvedésből tanulta meg az engedelmisséget. Műve befejeztével pedig örök üdvösséget szerzett azoknak, akik engedelmeskednek neki”.

Az *evangélium előtti vers* (Jn 12, 26) az őt követő evangéliumból Jézus szavait idézi: „Aki nékem szolgál, az engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm”.

Az *egyetemes könyörgésekben* megjelenik az evangéliumhoz hasonlóan a szolgálat és a megváltás motívuma is. A bevezető papi szöveg így szól: „Imádkozunk, testvéreim, hogy Megváltónk kinszenvedése adjon erőt nekünk is a szenvedések türelmes elviselésére!”. A harmadik könyörgésben a szolgálat áll a központban: „Add, hogy az államok vezetői önzetlenül

szolgálják a népek jólétét!”. A negyedikben a szenvedés kerül előtérbe: „Add, hogy beteg és szenvedő testvéreink megváltó szeretetedből merítsenek erőt!”, az ötödikben pedig a halál és az örök élet: „Add, hogy ne rettegjünk a haláltól, hanem meglássuk benne örök életünk kezdetét!”. A papi záró ima pedig a szenvedésekhez kér megerősítést: „Urunk és Megváltónk! Földi életedben magad is megtapasztaltad az emberi szenvedéseket. Erősíts minket nehéz óráinkban, hogy a szenvedés üdvösségünkre váljék”.

Az *áldozási ének* (Jn 12,24-25) a szentmise végéhez közeledve ismét az elhangzott evangéliumból idéz: „Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földre, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz”.

2.3.2. Liturgikus énekek

Hálát adok Neked én Uram

(ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT! VÁLOGATÁS A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS DALAIBÓL: 64.)

G C G G
Hálát adok Neked én Uram
C G
a népek között,
em D
És zengedezek Neked
C G C G
a nemzetek közt.
G C G G C G
Mert nagy az egekig a Te kegyelmed,
em am A D D7
És a felhőkig a Te hűséged.

D7 G
Magasztaltassál fel
C A D
az egek felett, ó Isten,
C G D G/C G
És a földet töltsé be dicsőséged!
C G
Magasztaltassál fel
C A D
az egek felett, ó Isten,
C G D G H7 em
az egész földet, az egész földet,
am D G D7
töltsé be a Te dicsőséged!;

[Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földre, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz. Aki szereti életét, az elveszíti, de aki gyűlöli életét ebben a

világban, az megmenti az örök életre. Aki nekem szolgál, az engem kövessen, s ahol én vagyok, ott lesz a szolgálóm is. Aki nekem szolgál, azt megtiszteli az Atya.]

(Jn12, 24-26)

<https://www.youtube.com/watch?v=U5wLOPRvF-c>

Minden kincsem az

(ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT! VÁLOGATÁS A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS DALAIBÓL: 120.)

C
Minden kincsem az,
am dm G4 G
hogy dicsérlek Téged, Jézusom.

G
Minden kincsem az,
G7 C6 C7
hogy dicsérlek Téged, Jézusom.

F em
Dicsérni mind jobban,
dm G C
dicsérni mind jobban!

C
Minden kincsem az,
am dm G C
hogy dicsérlek Téged, Jé-zu-som.

-- áldalak
-- szeretlek
-- szolgállok
-- imádlak

[Ezek Fülöphöz fordultak, aki a galileai Betsaidából származott, és kérték: „Uram, látni szeretnénk Jézust.”]

(Jn12, 21)

[Atyám, dicsőítsd meg nevedet!] Erre szózat hallatszott az égből: „Megdicsőítettem és ezután is megdicsőítem.” A nép, amely ott ácsorgott, ennek hallatára azt gondolta, hogy mennydörgött. Mások így vélekedtek: „Angyal beszélt vele.”]

(Jn12, 28-29)

<https://www.youtube.com/watch?v=SLqj3f1sDJc>

Tisztítsd meg szemem

(ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT! VÁLOGATÁS A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS DALAIBÓL: 173.)

dm
Tisztítsd meg szemem,

gm gm6 dm
 hogy Téged lásson!
 dm
 Tisztítsd meg fülem,
 gm gm6 dm
 hogy Téged halljon!
 C7 F
 |:Nyisd meg szívem,
 gm
 hogy befogadjon!:(3×)
 C7 F
 Nyisd meg szívem!

Vidd a lábamat,
 hogy Hozzád érjen!
 Emeld két karom,
 hogy átöleljen!
 |:Mentsd meg a lelkem,
 hogy Benned éljek!:(3×)
 Mentsd meg a lelkem!

[Jézus megmagyarázta nekik: „Nem miattam hallatszott ez a szózat, hanem miattatok. Ítélet van most a világon. Most vetik ki ennek a világnak a fejedelmét. Én meg, ha majd földmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok.” Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal hal meg.]

(Jn12, 30-33)

<https://www.youtube.com/watch?v=GZr2T2LQ9lg>

Ó, Te vagy, Uram, vágyam és örömöm

(ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT! VÁLOGATÁS A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS DALAIBÓL: 140.)

(Előjáték: A D A D A fism cism D hm D E E7)

A D A D A fism
 |:Ó, Te vagy, Uram, vágyam és örömöm
 cism D hm D E E7
 Te vigyázol rám!:(|)

A D A
 Mikor az Úr ránk talált
 D A
 úgy tűnt, mintha álmodnánk.
 C G
 A szánk megtelt nevetéssel,
 D hm E G E E7
 és lelkünk ujjongással!

Hatalmasat tett velünk,
szívünkben örvendezünk!
Kik könnyek között vetnek,
vigadva kévét szednek.

[Jézus ezt válaszolta: „Elérkezett az óra, amikor megdicsőül az Emberfia. Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földre, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz. Aki szereti életét, az elveszíti, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az megmenti az örök életre. Aki nekem szolgál, az engem kövessen, s ahol én vagyok, ott lesz a szolgálom is. Aki nekem szolgál, azt megtiszteli az Atya. Megrendült a lelkem. Mit is mondjak: Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem.”]

(Jn12, 23-27)

<https://www.youtube.com/watch?v=gLvtMe6zwT4>

Jó Atyám imádlak

(ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT! VÁLOGATÁS A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS DALAIBÓL: 95.)

E fism H E

Jó Atyám imádlak, leteszem életem.

Úgy szeretlek!

Úr Jézus imádlak, leteszem életem.

Úgy szeretlek!

Szentlélek, úgy várlak, leteszem életem.

Úgy szeretlek!

2.4.Pedagógiai vonal:

2.4.1. Tantörténetek

„Most megrendült a lelkem. Mit is mondjak? Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem. Atyám, dicsőítsd meg nevedet!” (Jn 12,28)

Teréz anya és Cyprian

Harminchét éve történt, hogy Teréz anya tekintete egy romániai árvaházban megpihent egy kisfiún, aki a padlón feküdt egy sarokban.

– „Ki ő?” – kérdezte, és még mielőtt bárki válaszolhatott volna, máris kérdezett tovább: „Miért van a földön?”

Ekkor már más hangon szólt, szemrehányással a hangjában. Letérdelt, és a karjába vette a gyermeket.

– „Cypriannak hívják – mondta a Bukaresthez közeli Tirgoviste árvaházának igazgatója. – Szinte teljesen vak, súlyos értelmi fogyatékos és daganat van az orrában. Az orvosok szerint néhány hónapja van hátra, a családja ezért... itt hagyta” – mondta az igazgató, de érezte, hiába igyekszik diplomatikus lenni, ez nem változtat a valóságon. Teréz anya felemelte a gyermeket és hangosan így szólt: – „A pápa kórházában meggyógyítják. Meggyógyítanak majd, kicsim.” Megpuszilta a kisfiút, és magával vitte. Akik látták, sóbálvánnyá merevedtek. Mindenkinek szívébe markolt a látvány, ez a kicsiny gyermek ott a padlón, elhagyatva, mintha kidobták volna, betegen. Az azonban örülségnek tűnt, hogy valaki azt hiszi, meggyógyíthatja. „Kárba veszett erőfeszítés” – gondolták. De ezt senki nem mert megmondani Teréz anyának.

Kinek volt hát igaza? Teréz anyának vagy a többieknek? A válasz benne van a fiú történetében. Cyprian ma harminchét éves, legyőzte a rákot, megtanult olvasni. Még mindig súlyos kognitív zavarral küzd, rosszul lát, de szép fotókat készít, és ami a legfontosabb, vidám, boldog ember.

TIPP:

Van egy mondat, amit valahol hallottam és hatással volt rám. Azóta igyekszem gyakorolni. Ajánlom

Önnek is!

“Mit tenne most a szeretet?”

Amikor döntenie kell egy helyzetben, jusson eszébe és tegye fel magában ezt a kérdést! Érezni fogja, mit kell tennie!

Forrás: <http://laudetur.hu/6-nap-minden-szamit/>

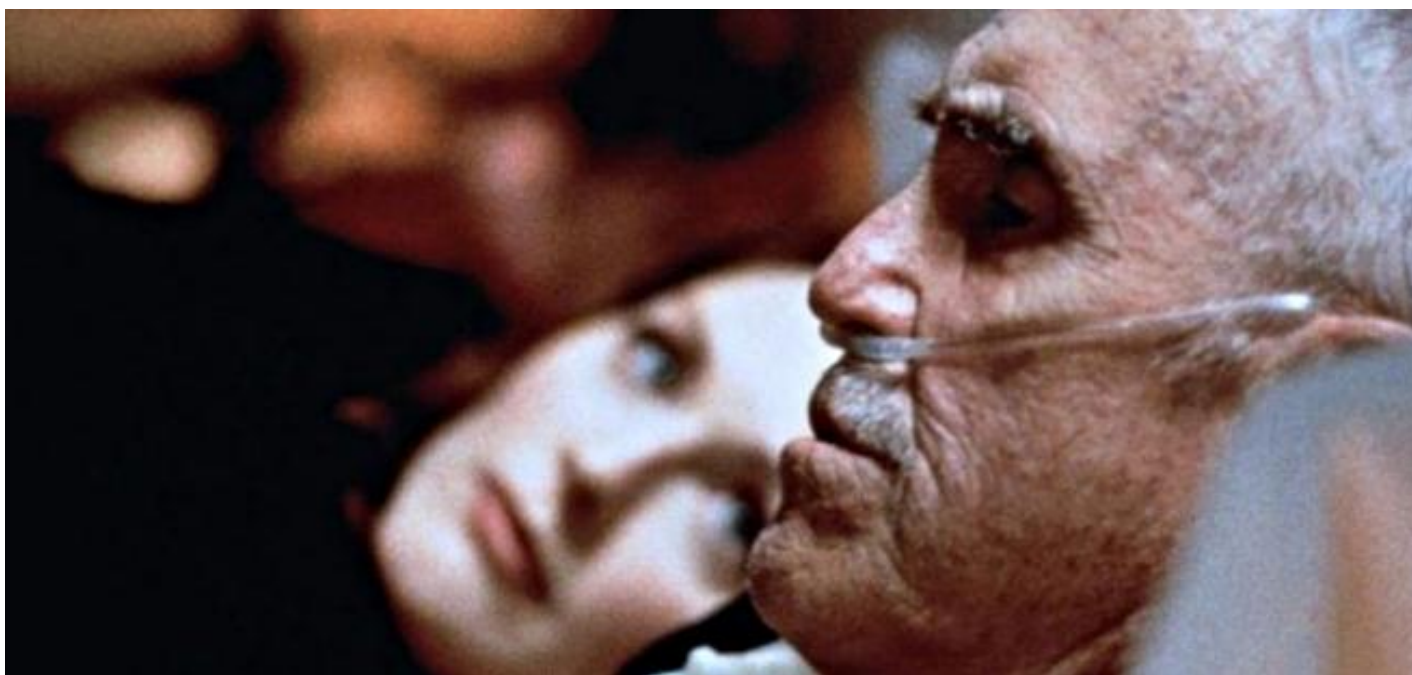
Amit másképpen csináltam volna

Bronnie Ware egy nővér, aki éveket töltött halálos betegek ápolásával, az életük utolsó 12 hetében. Összegyűjtötte a haldokló emberek vallomásait, az "5 dolog amit megbánsz a halálos ágyadon" c. könyvben. Azok közül, akiket megkérdeztek, hogy mit bántak meg leginkább, vagy mit csináltak volna másképpen, a legtöbben ugyanazokat a válaszokat adták.

Ware beszámolója szerint az emberek sokat fejlődnek, amikor hirtelen szembesülnek saját halandóságukkal. Életük végén világosan meglátják, hogy milyen hibákat követtek el. "Arra a kérdésre, hogy mit sajnálnak leginkább, vagy mit csinálnának másként, újra és újra ugyanazok a válaszok jöttek." A nővér nemrég megjelent könyvében össze is foglalta az öt leggyakrabban elhangzó mondatot.

"Bárcsak lett volna bátorságom arra, hogy olyan életet éljek, amelyet én szerettem volna, és nem olyat, amit mások vártak el tőlem."

"Ez volt az a mondat, amit legtöbbször hallottam - írja Ware. - Az emberek az életük végén világosan látják, mennyi álmuk maradt beteljesületlen, és rájönnek arra is, hogy ez többnyire nem a körülményeiknek, hanem a saját döntéseiknek az eredménye. Az egészség szabadságot jelent, de ezt sokan csak akkor ismerik fel, amikor már késő."

"Bárcsak ne dolgoztam volna olyan sokat."

A nővér szerint ez minden egyes férfibeteg szájából elhangzott. A nőknél ez kevésbé volt jellemző, mivel Ware időskorú hölgyeket ápolta, akiknek az életmódja még eltért a mai modern szokásoktól, így nem ők voltak a fő kenyérkeresők. "Minden férfi sajnálta, hogy kimaradt az életéből gyermekeinek a fejlődése és feleségének a társasága. Mindannyian bánták, hogy olyan sok időt töltöttek a mókuskerékben a megélhetés miatt."

"Bárcsak lett volna bátorságom kimutatni az érzelmeimet."

Sokan a békesség kedvéért lefojtják az érzéseiket. Így aztán közepszerű életre rendezkednek be, és nem lesz belőlük az, akik lehetnének. Ware szerint sokan épp a lefojtott keserűség és neheztelés miatt betegszenek meg. Ha valaki időben veszi a bátorságot, és világossá teszi saját határait, a kezdeti esetleges konfliktusok után ez új, egészségesebb szintre emelheti a kapcsolatait.

"Bárcsak szorosabb kapcsolatot tartottam volna fenn a barátaimmal."

Az emberek gyakran nem értékelik kellőképpen a jó barátságokat. "Sokak annyira elmerültek a saját dolgaikban, hogy közben nagyszerű barátságokat hagytak elsikkadni. Mélyen megbánták, hogy nem tettek erőfeszítéseket ezeknek az ápolására." Ware szerint a halál árnyékában a fizikai dolgok elhalványulnak. Persze ilyenkor mindenki igyekszik elrendezni az anyagi ügyeit, de ez már inkább csak a hátrahagyott szeretteik érdekében történik. A végén már csak a jó kapcsolatok és a szeretet számít.

"Bárcsak boldogabb lettem volna."

A nővér szerint meglepően gyakori volt ez a megbánás is. "Sokan csak életük végén jönnek rá, hogy a boldogság döntés kérdése. Régi szokásokat, beidegződéseket követnek, és a változástól való félelem miatt inkább elhítetik másokkal és magukkal is, hogy elégedettek, pedig a szívük mélyén ők is vágnak egy nagy nevetésre és egy kis bolondozásra. A halálos ágyán már senkit nem érdekel, hogy mások mit gondolnak róla."

Forrás: www.nicelife.hu/tortenetek/maskeppen.php

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó vers

„Aki nekem szolgál, kövessen engem, és ahol én vagyok, ott lesz a szolgálóm is.” (Jn 12,26)

Marika S - Fohász

Uram						Jézus,
A	mai	napért		hálát		adok,
s	kérlek,	mert		szavam		hallod:
Uram		segíts,		hogy		segíthessek,
és	mindenkor			teljesítem		akaratod.
Hozd	utamba	a	szegényt	és		szenvedőt,
hisz	Te	soha	nem	hagyod	el	őt.
Segíts,			hogy			segíthessek,
mindenkinek			mindene			lehessek.
s	annak	is,	ki	nem	ismer	Téged,
mutassam		meg	a		Te	léted.
Ámen						

<http://laudetur.hu/ezt-jelenti-jezus-megvalto-halala/>

Teréz anya imája

Urunk, Jézus Krisztus,
szeretetből teremtettél,
szeretetből születted,
szeretetben szolgáltál,
szeretettel cselekedtél...

Köszönöm hatalmas szereteted
irántam és mások iránt.

Naponta azt kérem tőled:
taníts meg engem is
szeretni.

Forrás: <http://laudetur.hu/6-nap-minden-szomit/>

„Most megrendült az én lelkem. Kérem azt: Atyám, ments meg ettől az órától engem? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem! Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!” (Jn 12,27-28)

Marika S – Sójaj

Én édes Jézusom tekints reám,
s lásd, hogy vánszorgom a Golgotán.
Adj friss erőt, kitartást, békét lelkemben,
hisz láthattál reszketni az olajfa kertben,
s tudod azt is, hogy naponta ostoroznak engem.

Én édes Jézusom, segíts hordozni keresztem,
ne engedd, hogy az agyon nyomjon engem.
Taníts meg mosolyogva a keskeny úton járni,
hisz tudod... föl akarok jutni, föl egészen a célig,
még akkor is, ha szívem egyre jobban vérzik.

Ámen

Forrás: <http://laudetur.hu/mernunk-kell-egyedul-isten-gyengedsegere-hagyatkozni/>

2.4.4. Evangéliumhoz tartozó festmények

Dana Lynne Andersen: Mystic Christ (Misztikus Krisztus)

<http://danalynneandersen.com/product/mystic-christ/>

Dana Lynne Andersen amerikai kortárs multimédia-művész, író és tanár, aki számos helyen, a világ több kontinensén rendezett már kiállítást. Sajátos, vizionárius látásmódot tükröző alkotásait nem ritkán spirituális témában készíti, több képet alkotott Krisztusról is. A Mystic Christ (Misztikus Krisztus) c. kép – amellet, hogy megjeleníti a Mt 13,45-46-ból ismert igazgyöngy motívumát – inspirációjául Jézusnak a mai evangéliumban megörökített szavai is szolgálhattak: „ha majd felmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonzok” (Káldi Neovulgáta-fordítás).

4. Contemplatio – szemlélődés (fotók)

